

Band water

*

היה זהיר. פתח את חייך
רק לרוחות הנושאות את לטוף
המרחק. שא לחסר. השמע את קולך
רק בלילות הבדידות. דע את
היום, המועד, את הרגע ואל
תפציר. שעה לדומם. דע לברך על
הצל שמתחת לקרום הבשר. אל
תחבא במלים. שב בידיעת תולעים.
בתבנית הרמה. אל תמתין.

איך חלפו הימים. מי

א

איך חלפו הימים. מי האמין שהם ככה
חולפים. איך עבר הזמן ואיך השמים
ואיך הרוח?

הרוח הסתוללה בעץ, מאסה בזכרונותינו.
את שהיית שלי כבר אינך
אפילו של הכוכבים.

ב

מתחת לכסות העלים המתינה השלכת,
חשאית, כארבה, לתורה:
אט אט, לא בפתאום, נושר גשם הנזר, קמל
השער הנזרא.

פגר עץ על שפת הים
שואב תנחומים מן הרוח.

הדגים חומקים בראש שבע.
צעירים לעד, אישניהם עשויים מים קשים.

המקום שיקצו לנו באחד המקומות
באחד הימים
מתכונן:
האדמה לעולם אינה אדישה בשעה שהיא נפתחת.

אֲנִי שׁוֹמֵעַ כְּבֹר אֶת הַפְּרָשִׁים דּוֹהֲרִים
בַּפְּרִיָּה. אֲמִי! אֲמִי! צַעֲק הַנֶּעֱר, אֲנִי רוֹאֶה כְּבֹר אֶת
פְּרִסּוֹת סוּסֵיהֶם. נוֹמָה נּוֹם נּוֹם, אֲמָרָה לוֹ הָאֵם חֲסֶרֶת-הָאוֹנִים.

בְּנֵי שְׂיִלְדֹתִי, בְּנֵי שֶׁהִבֵּאתִי לְעוֹלָם
אֵינְנוּ רוֹאֶה כְּלוֹם.

מְתִי יִפְרָחוּ מִתּוֹךְ עֵינֵי הַיְּהוּלֻמִּים הַמְּפִלְאִים -
מְכִלִּית הַפֶּחֶם. מְתִי שׁוֹב אֶרְאֶךְ וּמְתִי
אֲחַבְּקֶךָ עַד בְּלִי דִי וְשִׁפְתוֹתִי
תִּלְחַשְׁנָה אֲחֵבָה.

אֵינְנִי יוֹדֵעַ. לִיתֵר דִּיוֹק: אֵינְנִי יוֹדֵעַ.
מֶה שֶׁהָיָה לִי הַשְׁתַּדְּלִיתִי לָתֵת. הַדְּבָרִים
אֲרָכִים וְיָגִיעִים. לֹא כָאֵן הַמָּקוֹם לְדַבֵּר בָּהֶם. הֵם
לֹא שָׁנוּ אֶת הָעוֹלָם.
הַמֶּלֶךְ שָׁבִי מִדְּבַר.

ג
הוּא אֵינְנוּ יוֹדֵעַ
וּמַעֲוֹלָם לֹא יָדַע, אֲמָרוּ לַחֲזוֹקֶר.
עֲכָשׁוּ שֶׁהוּא סֵפֶר
כָּל מֶה שֶׁהוּא יוֹדֵעַ,
כִּמְהָ בְּרוּר שֶׁהוּא אֵינְנוּ יוֹדֵעַ,
כִּמְהָ בְּרוּר שֶׁאֵינּוּ מְשַׁקֵּר.
אֲנִי יוֹדֵעַ, הַשִּׁיב הַחֲזוֹקֶר,
יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁאֵינִי יוֹדֵעַ,
יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁאֵינִי זֹכֵר.
כָּוֶה אֲנִי. אֵינְנִי יָכוֹל לֵהוֹיֹת אַחֵר.

הנה הם באים

הנה הם באים, אָנָּה הסתכל.
עד שאתה בא, הם כבר הלכו, אמרה.
בָּנָן נעץ התולע
עמק יותר את שניו בבשר הפרי.
זה כואב, אמר הכלב לאָדון.
האָדון לא שעה. אינך יודע עד כמה
זה כואב, אָדון.

רק אָרֹן עם משהו בפנים.
לא נשאר שום דבר מהפנים.
ילדים גנבו את החלקים.

אתה מחפש דרך בים?
אתה רוצה לראות אותו
ער או נָרְדָם?

אני עצמי אינני יודע.
בעיני אחרים אני מחזק מתעתע
אבל אני עצמי אינני יודע.

לא, אינני מחפש דרך בים.
כן, הייתי פה והייתי גם שם.
לדעתי צריך להוֹיז את השלחן.

האשה אמרה שאיננה מחבבת מלים.
אינני מוסר דבר לאחרים.
לדעתי הדברים אינם מהימנים.

כֵּן, לִי אוֹתִי בְּבוֹאִי וּבִצְאתִי.
הֶרְחוּבוֹת שְׁקֵטִים. הַסְמָטאוֹת בְּשׁוּמוֹת.
אֶת רִשְׁאִית לְבוֹא אֹתִי.
אֶת רִשְׁאִית גַּם לְחִכּוֹת.
עֲכָשׁוּ, לְבַד. אַחֵר כֵּן, עִם הַמְּנִיגוֹת.

משנה לשנה זה

משנה לשנה זה נעשה יותר מעדן,
זה יהיה כל כך מעדן בסוף, -
היא אמרה והתכונה לזה.

אכל לי יש לפעמים הרגשה שאני טובע בזמן,
יש לי הרגשה שאני טובע בזמן,
הפס.

זה הכל מפני שאתה שוקע, השיבה.
זה הכל מפני שאתה שוקע, אתה יודע.

אינני יודע. לפעמים אני חושב שפחתי שוב לא אתי.
מעדן, את יודעת, זה צד אחר של שלילי.

אני יודעת ואני מברכת אותך על גליה.
אני מברכת אותך על צבע עיניה,
שום דבר אינה משאיר אחריה.

ובכן זהו בדיוק מה שמדאיג אותי,
ובכן זהו בדיוק מי שמספיד אותי,
ובכן זהו מה שאני מרגיש.

שוב אתה טועה: אתה מרגיש בטוב והטוב מקיף אותך.
הוא כבד מסביב, על כתפיו הוא מרביב אותך,
אם תהיה סבלני, הוא עוד יחבק אותך,
בסופו של דבר הוא חייב לנשק לך.
אתה יודע איך דברים כאלה קורים.

שבע פעמים אָמר הָזֶאֱב לְגִדִּי.
חֲדַל. רַק אַחֵר כֶּךָ טָרַף.

מֶה הִכְרִיחַ אוֹתִי לְהַמְשִׁיךְ כֶּךָ
אֶל מֶה שֶׁהֵלֵב נִמְשָׁךְ.

מֶה הִכְרִיחַ אוֹתִי לְנִסּוֹת לְהַפְרִיד
בֵּין מִים לְמִים

שְׁאִי-אֶמְשָׁךְ לְהַפְרִיד
וְרַק בְּשָׁמַיִם

הֵם נִהַפְּכִים לְאֵוִיר.
בִּינָתִים

נִשְׁאַר רַק הַלֵּב, שֶׁבִיר
כְּדָרְכוֹ,
וְכָל מֶה שֶׁלֹּא עָלָה
בְּחִכְתּוֹ.

לברו

לא טוב היות האדם לבדו
אבל הוא לבדו בין כה וכה.
הוא מחקה והוא לבדו
והוא מתמהמה והוא לבדו
והוא לבדו יודע
שגם אם יתמהמה
בוא יבוא

תיאור מדויק של המוסיקה ששמע שאל בתנ"ך

שאל שומע מוסיקה.

שאל שומע.

איזו מוסיקה שומע שאל?

שאל שומע מוסיקה

אשר גוננת לו רפאות.

שאל שומע מוסיקה.

מוסיקה שומע שאל.

והאנשים סביבו אינם, כאלו

נעלמו, נאלם כל העם.

כי שאל שומע מוסיקה.

האם זאת היא המוסיקה

ששאל צריך היה לשמע

לעת כזאת?

כן, זאת היא המוסיקה ששאל

צריך היה לשמע לעת כזאת

כי אין אחרת עכשו

ואולי לא תהיה

עד הגלבוע

את שערך של שמשון

את שערך של שמשון מעולם לא הבנתי:
הכח הרב הזה הגנו בו, תשאינותו הנזירית,
האסור (בל יגנה) לדבר בו,
החשש המתמיד מפני אבדן המחלפות, האימה בכל שעה
שדלילה מחליקה עליהן קלות.

לעמית זאת אני מבין היטב את שערך של אבשלום.
מובן שהוא יפה, כשמש במלא אור יום, כירח נקמות אדם.
הריח הנודף ממנו עולה במתקו על המתוק בבשמי הנשים,
אחיתפל הקר והזומם נאלץ להסב עיניו ממנו

בשעה שהוא רואה לפניו את העלה לאהבת דוד.
זהו השער הנפלא ביותר בכל הממלכה, ההצדקה המבהקת
לכל מרידה ואחר כך האלה.